

„Loro Blonyo” – komplet rzeźb młodej pary z Indonezji

- Czas powstania 2. poł. XIX w.
- Miejsce powstania Indonezja, Jawa
- Wymiary wysokość: 74 cm (kobieta); 87 cm (mężczyzna)
- Numer inwentarzowy 61771/mek (kobieta), 61770/mek (mężczyzna)
- Muzeum [Muzeum Etnograficzne im. Seweryna Udzieli w Krakowie](#)
- Dostępność zbiory pozaeuropejskie Muzeum Etnograficznego im. Seweryna Udzieli w Krakowie
- Tematy [wielokulturowość](#), [religijność](#), [wyrzeźbione](#)
- Technika [rzeźbienie](#), [polichromowanie](#)
- Materiał [drewno](#)
- Prawa do obiektu Muzeum Etnograficzne im. Seweryna Udzieli w Krakowie
- Prawa do wizerunków cyfrowych domena publiczna
- Digitalizacja RPD MIK, projekt Wirtualne Muzea Małopolski
- Tagi [rzeźba](#), [tradycja](#), [ceremonia](#), [3D](#), [bogowie](#), [3D plus](#), [domena publiczna](#)

Loro Blonyo — rzeźby pary młodej reprezentujące boginię ryżu *Dewi Śri* i jej małżonka *Sadhono*. Figury *Loro Blonyo* to nierozłączna para. Tak jak bóstwa, uważane są one za symbole płodności dające możliwość posiadania wielu potomków, a także zapewniające urodzaj, szczęście i pomyślność oraz długie życie w zdrowiu i spokoju. W tradycyjnych domach centralnej Jawy, szczególnie w pałacach i domach majątnych, miały one specjalne pomieszczenia, w których umieszczane były przed ceremonialnym łóżem służącym jako miejsce wypoczynku dla bóstw. Figury odzwierciedlały pozycję rodziny; im bardziej okazałe i dopracowane rzeźby, tym wyższy status społeczny rodziny. Ich obecność w domu gwarantowała pomyślność i długie wspólne życie, a wygląd i cechy charakterystyczne zależą od konkretnej wsi czy regionu.

Para młoda ubrana jest w tradycyjne stroje — odpowiednio udrapowane batikowe sarongi przepasane ozdobnym pasem. Tradycyjne jest także uczesanie pani młodej i nakrycie głowy pana młodego. Również sposób siedzenia jest specjalnie określony — ze skrzyżowanymi lub podwiniętymi nogami w pozycji

półłotosowej. Podczas ceremonii zaślubin rzeźbione figury reprezentujące bóstwa były czasowo zastępowane przez realną parę młodą ubraną w tradycyjne stroje, która musiała pozostawać w takiej samej nieruchomej pozycji siedzącej jak figury, bo tylko wtedy mogła liczyć na błogosławieństwo bogini oraz pomyślność i owocne małżeństwo. Na ogół pan młody siedzi po prawej stronie, a pani młoda po lewej, choć w Surakarcie jest na odwrót. Czasami spotyka się zamiast siedzących figur marionetki jawajskie przedstawiające *Ardżunę* i *Subhadrę*, będące personifikacjami boga *Wisznu* i *Śri Dewi*. We współczesnych domach społeczeństwa jawajskiego nie ma już specjalnych pomieszczeń i ceremonialnych łóż dla tych figur. Choć można je spotkać jeszcze w wielu domach, nie spełniają już jednak swoich funkcji rytualnych.

Opracowanie: Muzeum Etnograficzne im. Seweryna Udzieli w Krakowie, © wszystkie prawa zastrzeżone

Kolekcja indonezyjska Mariana Raciborskiego

Marian Raciborski — botanik, który przebywał na Jawie w latach 1896–1900 na zaproszenie rządu holenderskiego w celu prowadzenia badań nad paprociami i roślinami użytkowymi; pracował w Ogrodzie Botanicznym w Buitenzorgu (obecny Bogor), gdzie powstało aż 31 jego prac naukowych. Raciborski właściwie jako jeden z pierwszych Polaków dostrzegł piękno i oryginalność bogatej kultury wysp indonezyjskich, której część w postaci okazów przyrodniczych (dla Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego) oraz obiektów sztuki i rzemiosła artystycznego (dla Muzeum Etnograficznego w Krakowie) przywiózł również do kraju. **Całość swojej kolekcji etnograficznej, ponad 200 sztuk obiektów**, wśród których znalazła się cenna kolekcja broni, szczególnie sztyletów krisów i innych jej rodzajów (ponad 60); pokaźny zbiór lalek z teatrów cieni i marionetkowych (74); cenne tkaniny ręcznie batikowane (10) oraz szereg innych przedmiotów codziennego użytku z wyspy Jawy, a także wiele obiektów z Sumatry i Borneo, **tuż przed śmiercią** w 1917 roku podarował Muzeum Etnograficznemu w Krakowie.

Kolekcja indonezyjska Raciborskiego, choć nie jest liczebnie duża, posiada wartość szczególną; zebrane przez niego obiekty nie były wytworem produkcji masowej, przeznaczonej dla turystów, lecz tworzono je z potrzeby duszy, a ich twórcy dokładali wszelkich starań, by dzieła były jak najdoskonalsze, bo tylko wtedy mogły właściwie spełnić swoją rolę. Świadomość tego sprawia, że i dziś wydaje się, jakby te obiekty miały własną duszę i moc oddziaływania na widza i jego wyobraźnię.

Opracowanie: Muzeum Etnograficzne im. Seweryna Udzieli w Krakowie, Redakcja WMM, © wszystkie prawa zastrzeżone

Zobacz obiekty z kolekcji Mariana Raciborskiego w zbiorach Wirtualnych Muzeów Małopolski:
[„Ardżuna” — marionetka teatru „wayang golek” z Indonezji](#)
[Drzewo życia „Gunungan” — figura teatru cieni „wayang kulit purwa” z Indonezji](#)
[Komplet rzeźb młodej pary z Indonezji](#)

Tagi: [Muzeum Etnograficzne im. Seweryna Udzieli w Krakowie](#), © wszystkie prawa zastrzeżone